

[Aksel Larsen.]

herregevinsten ved at hjælpe Arbejderne til at faa højere Lønninger og ved at begrænse Aktionærernes Udbytte igennem en forsvarlig Beskatning. Det er jo ikke Tilfældet, at man tænker paa noget saadant.

Hvordan har Overenskomstsituationen udviklet sig i Aar? Den har udviklet sig paa den Maade, at Regeringens Partifæller og Meningsfæller i Fagforbundenes øverste Ledelse, de Herrer, som skaansomt afholder sig fra at være Ordførere ved Regeringens Forslag i Dag, som altid holder sig i Baggrunden, naar faglige Spørgsmaal er til Debat, men nok skal være der, naar der stemmes om dem, at Fagforbundenes øverste Ledere paa Forhaand tilrettelagde Situation saaledes, at Arbejderne stod saa svagt som muligt. Den nuværende Handelsminister sørgede for, at de faglærte Folk i Jernindustrien blev bundet til 3-aarige Overenskomster, og forhindrede derved, at alle Jernindustriens Overenskomster udløb paa samme Tid i 1936. Ikke tilfreds hermed sørgede De samvirkende Fagforbunds Ledere for, at der ogsaa paa andre Omraader blev gjort lignende Udbrud fra Arbejderfronten — jeg behøver blot at minde om Bygningsskemaerne, som man sørgede for, fjorten Dage før det trak op til Konflikt, at faa bundet til en Overenskomst, hvorved de brød Solidariteten med de øvrige Byggefag; men det viste sig, at det aldeles ikke værnede Malerne mod at blive kastet ud i Lockout.

Da Overenskomstsituationen var under Opsejling, blev der naturligvis stillet en Del Krav, og vi saa det Særsyn, at Arbejdsgiverforeningen ikke mødte med noget Krav, efter hvad Hr. Julius Madsen siger, fordi man havde faaet den fornødne og ønskede Tilpasning ad Prisstigningens, ad Valutacentralens Vej. De Krav, der blev stillet ved Forhandlingerne, var imidlertid ikke de Krav, der oprindeligt var stillet af Arbejderne, men nedskaarne Krav, som De samvirkende Fagforbunds Ledere fandt var alt, hvad man kunde tillade sig at fremsætte. Derefter førte man fra De samvirkendes Side en henholdende Politik, lod Arbejdsgiverne tage Initiativet, og da Arbejdsgiverforeningen dekretede Lockout, svarede man fra De samvirkendes Side med højtidelige Erklæringer om, at man under ingen Omstændigheder agtede at udvide Konflikten, man ønskede for ingen Pris en Udvidelse, som kunde bringe Fagforeningerne Sejrr.

Det har været ret uforstaaeligt for mange Arbejdere, at De samvirkendes Ledelse kunde føre en saadan Politik; og jeg

tror ikke, det bliver mere forstaaeligt efter Statsministerens Tale her i Gaar. Statsministeren siger nemlig ordret — jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til et kort Citat —:

„Hvis Striden skal fortsættes, vil den meget hurtigt udvikle sig til en Katastrofe for Produktionslivet og for Landet; thi man kan næppe vente, at den Part, som føler sig angrebet, vedblivende skal være skaansom over for Angriberen og dennes Interesseomraade.“

Statsministeren fastslaar altsaa, at De samvirkende Fagforbund hidtil har været skaansom over for Arbejdsgiverforeningen og dens Interesseomraade. Jeg ved ikke rigtig, hvilken Betegnelse der er den mest træffende for en saadan Handlemaade; men jeg skulde tro, at Arbejdere, hvem Sagen forelægges til Bedømmelse, vil sige: Dette er intet andet end et Forræderi fra de Folks Side, som vi betaler for at være vore Ledere.

Det er en bekendt Sag, at Søfolkene gennem deres ansvarlige Organisationer, straks Konflikten begyndte, mødte frem og erklærede: Hvis man har Brug for os, er vi parate. De blev til Tak for deres Solidaritetstilbud overøst med en Skylle af Skældsord, og De samvirkendes Formand, det ærede Medlem Hr. Chr. Jensen, stod i Forum og forkyndte, at man kunde ikke under nogen Omstændigheder modtage Støtte fra Folk, der ikke stod i De samvirkende Fagforbund. I 1925 var der ganske vist ikke noget i Vejen for at modtage Søfolkenes Støtte. I 1925 var vi ogsaa ude i en Storkonflikt. Den varede 13 Uger, den fandt sin Afslutning, uden at Statsministeren behøvede at lade den af ham forfattede provisoriske Lov træde i Kraft, af den simple Grund, at en seks Dages Solidaritetsstrejke fra Søfolkenes Side var nok til at fremskaffe bedre Betingelser for Kampens Afslutning, end man tidligere havde kunnet opnaa. Men det hele synes altsaa fra de ledende Socialdemokraters Side at være lagt op til ikke at maatte ende med en Sejr.

Mæglingforslagene fra Forligsmanden er, som jeg sagde, yderst forskelligartede, til nogle Fag giver de 5, 6, 9 og 10 Øre mere i Timen, dog er Lønforhøjelserne fordelt over et Aar, medens man til andre Fag overhovedet ingen Ting giver. Og derpaa vover man at kæde disse vidt forskellige Forslag sammen; saaledes at det Fag, der muligvis stemmer ja, fordi man synes, det alligevel er noget, man faar, samtidig stemmer ja for de Arbejders Vedkommende, som in-